
ФОНЕТИЧНА, ЛЕКСИЧНА ТА ГРАМАТИЧНА СИСТЕМИ МОВИ ТА МЕТОДИ ЇХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Отримано: 26 вересня 2025 р.

Прорецензовано: 20 жовтня 2025 р.

Прийнято до друку: 28 жовтня 2025 р.

email: 0983202692@ukr.net

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-7795-6160>

DOI: [http://doi.org/10.25264/2519-2558-2025-27\(95\)-66-69](http://doi.org/10.25264/2519-2558-2025-27(95)-66-69)

Застріжна Л. В. Семасіологічний та граматичний аналіз дієслів англійської, української та іспанської мов. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»* : серія «Філологія» : науковий журнал. Острог : Вид-во НаУОА, 2025. Вип. 27(95). С. 66–69.

УДК: 811.111+811.161.2+811.134.2):81'367.625[81'373.7+81'36]

Застріжна Лідія Володимирівна,

старший викладач,

кафедра латинської та іноземних мов,

Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького

СЕМАСІОЛОГІЧНИЙ ТА ГРАМАТИЧНИЙ АНАЛІЗ ДІЄСЛІВ АНГЛІЙСЬКОЇ, УКРАЇНСЬКОЇ ТА ІСПАНСЬКОЇ МОВ

У статті здійснено семасіологічний та граматичний аналіз дієслів англійської, іспанської та української мов. Розглянуто основні граматичні категорії дієслів цих трьох мов, їх семантичні особливості, функціональне навантаження, валентність та синтаксична роль у реченні. Особливу увагу приділено типологічним відмінностям між аналітичною, флексійною та аглютаивною структурами. Проаналізовано часові, видові та станні категорії дієслів у трьох мовах, а також визначено спільні й відмінні риси у їхньому вживанні. Особливу увагу приділено специфіці вираження аспектуальності та перехідності дієслів у кожній з мов. Проведене дослідження сприяє глибшому розумінню мовної структури та може бути корисним для філологів, перекладачів та викладачів іноземних мов. Аналіз дозволив виявити як спільні, так і відмінні риси в системі дієслівних категорій, їхніх граматичних форм і семантичного навантаження. Зроблено спробу визначити та виявити семантику та способи функціонування дієслів в українській, англійській та іспанській мовах, їх лексичну співвіднесеність, спільні та відмінні ознаки, що, безперечно, належать до генезисних та типологічних характеристик дієслів. Кореляція семантичних асоціацій дає змогу оцінити та відтворити конкретну мовну картину, що є важливим для повноцінного оволодіння іноземною мовою. Зіставлення здійснюється на основі прикладів із сучасної художньої літератури, публіцистики та розмовного мовлення. Проведене дослідження сприяє глибшому розумінню мовної структури, типологічних особливостей дієслівних систем та може бути корисним для філологів, перекладачів, викладачів і студентів мовних спеціальностей.

Ключові слова: дієслово, аспектуальність, контрастивна семасіологія, категорія виду, категорія часу, флексійність, семантика, дієслово-предикат, грамема, категорія обмеженості.

Lidiia Zastrizhna,

Senior lecturer,

Danylo Halytskyi Lviv National Medical University,

Latin and foreign languages department

SEMASIOLOGICAL AND GRAMMATICAL ANALYSIS OF VERBS IN ENGLISH, UKRAINIAN, AND SPANISH LANGUAGES

The article presents a semasiological and grammatical analysis of verbs in English, Spanish, and Ukrainian. It examines the main grammatical categories of verbs in these three languages, their semantic features, functional roles, valency, and syntactic functions within the sentence. Special attention is paid to typological differences among analytical, inflectional, and agglutinative language structures. The study analyzes tense, aspect, and voice categories in the three languages and identifies both common and divergent features in their usage. Particular focus is given to the expression of aspectuality and transitivity in each language. The research contributes to a deeper understanding of linguistic structures and may be of practical use for philologists, translators, and foreign language instructors. The analysis reveals both shared and distinct features in the system of verbal categories, their grammatical forms, and semantic functions. An attempt is made to identify and describe the semantics and functioning mechanisms of verbs in Ukrainian, English, and Spanish, as well as their lexical correspondences and typological characteristics, which are closely tied to their genesis. The correlation of semantic associations enables the reconstruction and interpretation of specific language pictures of the world, which is crucial for comprehensive foreign language acquisition. The comparison is based on examples from contemporary fiction and spoken language. This research enhances our understanding of the typological properties of verbal systems and serves as a valuable resource for philologists, translators, instructors, and students of linguistic disciplines.

Keywords: verb, aspectuality, contrastive semasiology, aspect category, tense category, inflectionality, semantics, predicate verb, grammeme, boundedness category.

Неповторність у відображенні лексико-семантичних систем різних мов, зокрема, своєрідність та спільні та відмінні ознаки дієслів, є найціннішою ознакою щодо самобутності кожної окремої мовної системи. У зіставному вивченні всіх рівнів мови застосовують семантичний принцип. Мовна скарбниця світу налічує майже шість тисяч мов, кожна з яких має спільні та відмінні з іншими мовами ознаки. Не випадково французький мовознавець Ж.Вандрьєс писав: “Не таке вже помилкове твердження, що існує стільки ж різних мов, скільки мовців. Але, з іншого боку, не буде помилковим і твердження, що існує тільки одна людська мова під усіма широтами, єдина за своєю суттю” (Vendryes, 1921:447). Повний контрастивний аналіз мов передбачає виявлення фактів збігу і розбіжностей не тільки у структурах мов, а й у функціонуванні подібних і відмінних структурних елементів. Порівнюючи тексти та їх переклади іншими мовами можна зустріти заміни, не передбачені жодним словником чи посібником. Вживання слів, словосполучень, граматичних конструкцій у кожній мові зумовлені контекстом (мовним, побутовим, ситуативним, культурно-історичним) і правила мовлення формулюються як тенденція і характеризують елементи мови передусім з боку їх вживання. Саме тому мови унікальні й неповторні не лише в структурно-типологічному плані, а й у тому, як вони підбирають і комбінують мовні засоби у процесі номінації.

Зіставна лексична семантика є найменш досліджувана з усіх розділів контрастивної лінгвістики через багатоярусну структуру, частини якої перебувають у різноманітно переплетених зв'язках і відношеннях. На відміну від фонетики і граматики, лексична семантика взагалі ще користується методами і прийомами, що допускають значний відсоток суб'єктивізму в інтерпретації її явищ. Важко не погодитись з твердженням М.П. Кочергана, про те, що дослідження національно-культурного компонента в лексичній семантиці – одне з важливих завдань контрастивної семасіології. (Кочерган, 1996: 3-12.). Низка праць, пов'язаних із зіставним і типологічним аналізом мов свідчать про зростаючу зацікавленість до теоретичних проблем словотворчої семантики (З.М. Волоцька, К.Г. Городенська, М.П. Яценецька, В. М. Манакін, В.П. Недялков). Словотвірні факти були зосереджені в працях Т.М. Возного., З.М. Волоцької, О.А.Земської, Г.П. Нещименка, М.Докуліла, Г.Штайна. Системно-функціональний підхід від семантики до форми дає змогу виявити спільні закономірності і тенденції, а також відмінності, зумовлені національними особливостями кожної мови. Зокрема семантичний підхід уможливило визначення тих семантичних зон, у межах яких діє словотвірний механізм у досліджуваних мовах.

Дієслово-повнозначна частина мови, що означає дію як процес і виражає це значення за допомогою граматичних категорій виду, стану, способу, часу, а також в окремих формах роду і числа. Процесуальність властива всім дієсловом, незалежно від їх лексичного значення. Семантичний аналіз мовного знака, в тому числі і дієслова, зводиться до визначення загального, що дає йому підставу співвідноситися з іншими одиницями мовами, і конкретизації окремого, чим він відрізняється в даному ряді. На відміну від іменника, який піддається більш-менш повному описові шляхом виділення наявних властивостей предметів і явищ дійсності, дієслівне значення виявляється надто складним і неясним, щоб його можна було відтворити. У дієслові фіксується певна семантична ознака для даного предиката і відповідно для всієї схеми речення. Тому, справжнім об'єктом семантичного аналізу слід визнати висловлення, у складі яких дієслова-предикати разом з іншими словами відображають окремі фрагменти реальної дійсності. Для адекватного опису семантики дієслів англійської, української та англійської мов, необхідно звернутися до аналізу мовної діяльності та встановити сукупність реальних ситуацій, представником яких може бути те чи інше дієслово у складі речення. Висвітлювані окремі мовні дії й операції дадуть уявлення про семантику дієслів. Значення дієслова визначається обсягом знань про структуру та властивості відображеної у свідомості ситуації, а також різноманітними прагматичними характеристиками, які може описувати носій мови за допомогою конкретного дієслова.

Важливою характеристикою мовного процесу з точки зору його протікання є категорія виду. Категорія виду в українській мові є основною граматичною категорією дієслова і вказує на внутрішні межі дії, на її результативність/нерезультативність, тривалість/обмеження, завершеність/незавершеність. Реалізується у двох грамемах- граемі доконаного виду і граемі недоконаного виду. Вид і час це взаємопов'язані категорії, що охоплюють як граматичну, так і лексичну семантику дієслова. Видові значення виражаються не закінченнями, а основою дієслова. Морфологічні засоби творення форм виду різноманітні, що властиво синтетичним структурам:

суфіксація (*нагадувати-нагадати*), префіксація (*терти-розтирати*), чергування голосних (*везти -перевозити*), використання різних основ (*брати-взяти*). Дієслівна форма також зумовлює його видове значення. Дієслова недоконаного виду мають форми усіх трьох часів: “Я знову *бачу* усмішку на твоєму обличчі” (М. Коцюбинський); “Я *берегла* в тобі свою надію, і юнь свою, і цвіт весінній свій”; “*Буду* пісню веселу *співати*” (Л. Українка). Дієслова доконаного виду, які не визначають процесу тривалості дії, не мають форм теперішнього часу “Дуже сонце *припекло*, *розлило* струмочки і промінням золотим *просякло* струмочки” (О.Олесь). Отже, вид в українській мові є лексико-граматичною категорією. Наявність категорії виду в парадигмі англійського дієслова є складним. Граматичну категорію виду англійського дієслова за звичай розглядають у його видно-часових формах, які творяться морфологічним способом (*adopt, have adopted, will have adopted*). В українській так як і в англійській мовах форми виду відрізняються по лінії відображення, факту дії (доконаний і загальний види: *вивчив, знайшов, зачинив; learned, found, closed*) і, з другого боку, процесу і перебігу дії (недоконаний і тривалий види: *говорить, мислить, співає; speak, think, sing*). Проте, момент конкретності дії передається у цих мовах відображається по-різному. В англійській мові він сполучається з моментом перебігу, розвитком дії (у формі тривалого виду – *is ringing, are laughing, am talking*), а в українській мові він сполучається з моментом “фактичності” дії (у формі доконаного виду – *відчинив, дозволив, купив*). Отже, англійський тривалий час вужчий за український доконаний. Іспанське дієслово зберегло латинську дієслівну основу, продовжуючи розвиватись на романському ґрунті. В аналітичних мовах наявність синтетико-морфологічних категорій (відмінок, число, дієслівний вид) представлені дуже слабо або майже відсутні, тоді як у мовах синтетичного устрою вони наявні у повному спектрі. Вид в іспанській мові знаходить вираження лише в тісному зв'язку з іншими дієсловними категоріями. В іспанській мові категорію виду не можна розглядати як окремо від системи категоріальних форм часу, стану. Не у всіх описах граматичного устрою іспанської мови категорія виду включається в число граматичних категорій. Визначають кілька підходів до оцінки місця категорії виду в системі іспанського дієслова: 1) видові значення розглядаються як додаткові значення часових форм, а категорія виду заперечується; 2) розглядаються протиставлення простих і складних часових форм (*abro-he abierto-habia abierto-abrir -habre abierto*) Деякі іспанські

граматисти вважають, що прості форми минулого часу, за винятком *Preterito Indefenido* означають незакінчену дію, а всі складні часові форми *Preterito Indefenido* передають обмежену в часі дію, тобто мають відтінки доконаного виду. Протиставленням простих і складних часів та представлення лексичних та описових засобів, іспанська мова передає своїми засобами видові характеристики – обмеженість і необмеженість у часі дії, її тривалість, однократність/кратність тощо. Як і в інших романо-германських мовах, в яких помірно представлена категорія виду, іспанська мова характеризується розвинutoю системою форм, що реалізують граматичну категорію часу. Значною мірою система дієслівних часів іспанської мови бере свій початок у дієслівній системі латинської мови. Вже в латині, як і в сучасній іспанській мові, було виражено одне з основних відношень в системі часових форм – відношення моменту дії до моменту мовлення. Значний вплив на устрій іспанського дієслова виявила категорія обмеженості/необмеженості. Дієслова іспанської мови ділять на 2 класи в залежності від їх лексичного значення по відношенню до межі. Видовий або лексичний характер дієслова включає семантику дієприкметника, а відповідно і конструкції стану. Наприклад дієслово *'caer' (caer)* в реченні *Caer la nieve – Падає сніг* – необмежене, а в реченні *'Un niño cae' – Дитина падає* – обмежене. Не володіючи спеціальними формами вираження лексичного видового характеру дієслів, категорія граничності та неграничності не включена в число граматичних категорій. Окремі характеристики дієслів, що базуються на лексичних значеннях і представляють першу ступінь граматичних абстракцій. Однак видовий відтінок часової форми та відноше значення дієслова в часовій формі взаємодіють. Ця взаємодія породжує видові відтінки, які визнають в більшості використання часових форм.

Грамматична категорія часу – одна з основних категорій іспанського дієслова служить для вираження передування, одночасності та послідовності дії щодо моменту мовлення, що відноситься до площин теперішнього, минулого та майбутнього. В іспанській мові як і в англійській є граматична категорія виду, що відображається у видо-часових формах. Іспанське дієслово характеризується різними типами минулих часів (*Preterito compuesto* або *Presente perfecto*, *Imperfecto*), два передминулих (*Pluscuamperfecto* і *Preterito anterior*), і післяминулих (*Conditional*), майбутній (*Futuro*) і передмайбутній у якості якого може виступати *Presente*, теперішній представлений (*Presente de Indicativo* і *de Subjuntivo* і частково *Presente perfecto*). Теперішній час може охоплювати набагато більше часового простору, не тільки даний момент та протистоїть минулому та майбутньому. Минулий час іспанського дієслова має найрізноманітніші тимчасові та видові відтінки. Розрізняють абсолютні та відносні часові форми; перші служать для вираження дії самого по собі, незалежного, а другі – для вираження його в ставленні до іншої дії або моменту часу. Але й так звані абсолютні часові форми можуть вживатися у відносній функції, наприклад: *No bien se sosego, principio a desnudarse con una celeridad febril*. Що стосується відмінності більшої чи меншої давності дії, то між значеннями імперфекту і простого минулого такої відмінності немає, імперфект має більш відносний характер, ніж просте минуле. Якщо порівнювати іспанську мову з англійською та українською, можна виділити в якості універсальної типологічної риси повноту формалізації системи відносних часів, яка володіє спектром часових форм для вираження однозначності, передування та слідування. В українській та англійській мовах системи відносних часів або редуковані або замінені формами інших категорій. В українській мові для вираження відношень відносних планів використовуються форми виду та часу. Система часових форм англійської мови налічує до 16 форм. Така «багато-часовість» англійської часової системи базується на співвідношенні категорії часу з іншими граматичними категоріями дієслова (перфектності та виду). В іспанській мові одночасність, передування та слідування дії виражається у багатьох випадках більше чим однією формою. Особливо це характерно для відношень слідування та передування, в той час як відношення одночасності в обидвох планах не має чисельності паралельних форм, проте основні форми, що виражають відношення одночасності відрізняються багатозначністю та функціональністю.

Дієслово в англійській, українській та іспанській мовах мають багато спільних рис, водночас низку функціональних особливостей, зумовлених аналітичним і синтетичним характером структур порівнюваних мов. Узагальнене поняття дії в усіх порівнюваних мовах охоплює: 1) фізичну дію особи: англ. *speak, bend, stretch*; ісп. *escribir, cantar, abrir*; укр. *розмовляти, відчиняти, співати*; 2) стан, в якому перебуває предмет: англ. *stand, lie, hang*; ісп. *caer, colgar*; укр. *лежати, стояти, класити*; 3) становлення предмета або перехід його з однієї якості в іншу: англ. *redde, wither, alter*; ісп. *agrandarse, enrojarse, marchitarse*; укр. *біліти, рости, вянути*. Структурні основи дієслів також в англійській, іспанській та українській мовах поділяються на: а) прості англ. *write, go, speak*; ісп. *decir, poner, producir*; укр. *читати, говорити, мовчати*; б) деривати англ. *overload, retell, remunerate*; ісп. *reproducir, preponer, interdecir*; укр. *специфікувати, перевантажувати, переписувати*.

В англійській мові виділяють 5 суфіксів з індикацією дієслова *ate/relate, en/redde, esce/fluoresce, ify/glorify, ize/minimize*. Префікси не виконують транспонууючої функції, вони лише видозмінюють семантику дієслова. В англійській мові складені дієслова, склад яких визначає дієслово і приєднана до нього лексико-граматична морфема типу *up, down, stand up, come down*. В українській мові дієслова утворюються за допомогою низки суфіксів. У відіменній деривації: укр. *-a (думати), -и (носити), -і (жаліти), -ува (відчувати), ip/up (полірувати)*. Префіксальне словотворення дієслів здійснюється в українській мові за допомогою приблизно 15 префіксів, таких як *vi-* (вкорінювати), *do-* (допрацювати). В українській мові активно функціонує постфіксальний спосіб словотворення, зокрема за допомогою суфікса *-ся*, який утворює зворотні дієслова (вмиватися, вчитися). Цей суфікс змінює не лише граматичну форму дієслова, але й його семантику, вказуючи на зворотну, пасивну або взаємну дію. На відміну від англійської, де фразові дієслова утворюються шляхом поєднання дієслова з прийменником або прислівником (*to look up, to give in, to break down*), в українській мові основним способом уточнення семантики дієслова є префіксація. Наприклад, основа «*писати*» за допомогою префіксів може змінювати своє значення: «*написати*», «*підписати*», «*переписати*», «*розписати*». В українській мові активно функціонує постфіксальний спосіб словотворення, зокрема за допомогою суфікса *-ся*, який утворює зворотні дієслова (вмиватися, вчитися, голитися). Цей суфікс змінює не лише граматичну форму дієслова, але й його семантику, вказуючи на зворотну, пасивну або взаємну дію. Наприклад, дієслово *вмивати* означає «здійснювати дію по відношенню до когось», тоді як *вмиватися* – «здійснювати цю дію на собі» Фразові дієслова формуються шляхом поєднання дієслова з прийменником або прислівником (часто з обома одночасно). Семантика фразових дієслів часто не є очевидною з огляду на значення окремих компонентів. Наприклад, значення *give up (здаватися, припинити цю роботу)* не завжди можна передбачити лише з розумінням дієслова *give* і прислівника *up*. Саме тому фразові дієслова є складним аспектом для вивчення іноземцями. Іспанська мова, подібно до української, активно використовує

постфікси у формі рефлексивного займенника "se", що виконує роль, подібну до українського постфікса -ся. Це зворотна форма дієслова, яка вказує на те, що дія спрямована на самого діяча (sentar – садити; sentarse – сідати (буквально: садити себе). Варто зазначити, що в іспанській мові рефлексивний займенник "se" може стояти перед дієсловом (se lava) або прикріплюватися до його кінця у формі інфінітива (lavarse), що є характерною граматичною рисою романських мов.

Зіставлення мов дало змогу глибше осмислити універсальні та унікальні риси в структурі дієслова як мовного знака, що відкриває перспективи для подальших міжмовних досліджень. Порівняльний семіологічний та граматичний аналіз дієслів англійської, іспанської та української мов дав змогу не лише виявити типологічні особливості дієслівних систем, а й глибше зрозуміти функціональну роль дієслова як центральної частини речення, що виражає динаміку дії, стану або процесу. Незважаючи на те, що всі три мови мають розвинену дієслівну систему, рівень морфологічної складності, способи вираження граматичних значень (час, спосіб, стан) та роль контексту у фомуванні значення дієслів значно варіюються. Зокрема, англійська мова, з огляду на аналітичний характер, значною мірою покладається на допоміжні дієслова й фіксований порядок слів для вираження граматичних категорій. Іспанська ж демонструє високий рівень флексійності та багату систему дієвідмінювання, що дозволяє передавати значення без обов'язкового використання займенників. Українська мова, як представник слов'янських мов, характеризується складною системою дієвідмінювання, видів та аспектуальних значень, що надає мові високої гнучкості у вираженні дії. У семіологічному аспекті аналіз показав, що дієслова в кожній мові виконують не лише граматичну функцію, а й несуть значне смислове навантаження, відображаючи ментальні, культурні й когнітивні особливості мовної картини світу. У семіологічному плані дослідження показало, що дієслово в кожній мові виконує не лише граматичну, але й знакову функцію – воно відображає спосіб мислення, особливості світогляду та національні ментальні категорії. Наприклад, в іспанській мові переважає експресивність і суб'єктивність у передаванні дії, в англійській – раціональність і структурованість, а в українській – гнучкість і контекстуальність, зумовлена глибокою флективністю. Практичне значення дослідження полягає в можливості його застосування в галузях: порівняльної лінгвістики, перекладознавства, викладання іноземних мов, автоматичного перекладу. Перспективи подальших досліджень можуть бути пов'язані з поглибленим аналізом модальності, аспектуальності, а також функціонування дієслів у різних жанрах мовлення (публіцистичному, художньому, науковому тощо). Також доцільним є вивчення впливу культурно-національного чинника на вербальне представлення дії в мові.

Література:

1. Бігдай, М. О. Динаміка семантики дієслів української мови (на матеріалі лексико-семантичної групи «Дієслова буття») / М. О. Бігдай // Закарпатські філологічні студії. – Ужгород : Видавничий дім «Гельветика», 2021. – Т. 1, Вип. 19. – С. 7-10.
2. Ботцман, Андрій Васильович; Дмитрук, Ольга Вікторівна. Германські претерито-презентні дієслова та їх морфолого-семантичні особливості / А. В. Ботцман, О. В. Дмитрук // Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практика. – 2019. – № 39. С. 74-88.
3. Городенська, Катерина Григорівна. Морфологія в контексті академічної лінгвоукраїністики / Катерина Г. Городенська // Журнал «Українська мова». – 2018. – № 4(68).
4. Заневич, Ольга. Українська мова XVI–XVII ст.: дієслово. Семантика, перехідність, об'єкт : монографія / О. Заневич. – Львів : Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 2015. – 308 с.
5. Кочерган М.П. *Зіставна лексична семантика: проблеми і методи дослідження* // Мовознавство. – 1996. № 2-3. – С. 3-12.
6. Полюга, Світлана. Джерела становлення української морфологічної термінології / Світлана Полюга // Вісник Нац. ун-ту «Львівська політехніка». Серія «Проблеми української термінології». – 2014. – № 791. – С. 143-146.
7. Романюк, Юлія Віталіївна. Словозмінні класи дієслів у сучасній українській мові / Ю. В. Романюк // Журнал «Українська мова». – 2017. – № 2 (62). – С. 75-94.
8. Le langage. *Introduction linguistique a l'histoire*, Joseph Vendryes. Renaissance du livre, 1921- Language and languages- 447 pages.
9. Gonzalez, Becky. A lexical semantic approach to the L2 acquisition of Spanish psych verbs. *Second Language Research*. 2023. Vol. 39, Issue 3.

References:

1. Bihdai, M. O. (2021). Dynamics of verb semantics in the Ukrainian language (based on the lexical-semantic group "verbs of being"). *Zakarpatski Filolohichni Studii*, 1(19), 7–10.
2. Botsman, A. V., & Dmytruk, O. V. (2019). Germanic preterite-present verbs and their morphological and semantic features. *Aktualni Problemy Ukrainskoi Linhvistyky: Teoriia i Praktyka*, (39), 74–88.
3. Gorodenska, K. H. (2018). Morphology in the context of academic Ukrainian linguistics. *Ukrainska Mova*, (4), [page numbers missing].
4. Gonzalez, B. (2023). A lexical semantic approach to the L2 acquisition of Spanish psych verbs. *Second Language Research*, 39(3).
5. Kocherhan, M. P. (1996). Comparative lexical semantics: Problems and research methods. *Movoznavstvo*, (2–3), 3–12.
6. Poliuga, S. (2014). Origins of the formation of Ukrainian morphological terminology. *Bulletin of the National University "Lviv Polytechnic"*. Series: Problems of Ukrainian Terminology, (791), 143–146.
7. Romaniuk, Y. V. (2017). Inflectional classes of verbs in modern Ukrainian. *Ukrainska Mova*, (2)(62), 75–94.
8. Vendryes, J. (1921). *Le langage. Introduction linguistique à l'histoire* [Language: A linguistic introduction to history]. *Renaissance du livre*.
9. Zanevych, O. (2015). *Ukrainska mova XVI–XVII st.: Diieslovo. Semantyka, perekhidnist, ob'iekt* [Ukrainian language of the 16th–17th centuries: Verb. Semantics, transitivity, object]. Lviv: Institute of Ukrainian Studies, NAS of Ukraine.